

GUIA PER A LA COMPRENSIÓ D'UN TEXT NARRATIU.

FRAGMENT D'UN TEXT:

Em veig a setze o disset anys, a l'època que hi hagué tanta grip i la Universitat hagué de tancar. Vaig passar tota la tardor i part de l'hivern a Palafrugell. Havent dinat, sortia a passejar. Solia pujar a Sant Sebastià. Va ésser en el curs d'aquelles passejades que em sortí a fora la miserable vocació que tinc d'escriptor. Era molt jove, i totes les pròpies formes mentals eren d'adolescent. Tenia una tendència al sommi, a la meravella, als estats d'embadaliment. El vol d'un ocell em feia quedar parat. La contemplació d'uns conreus amb oliveres podia **abstreure'm** fins a fer-me sentir l'esponjament dels pulmons en respirar i el **martellet** fantàstic i angoixant del cor. Altres vegades anava a seure, solitari, davant de la mar i mig tancava els ulls pensant en la seva eternitat. Era una cara a mig formar, amb el borrisol del **pèl moixí**, que anava errant.

No era pas que veiés **nimfes** a darrera dels arbres. De nimfa no n'he vista mai cap. Era que descobria el món exterior. Tots portàvem, llavors, al costat, sense necessitat d'ésser massa sensibles, la presència de la mort. La malaltia feia estralls, es morien els amics més cars, les cases eren plenes de malalts. Potser tots estàvem una mica enfibrats. Fou probablement la **lucidesa** que provoca a estones la por a morir, que em féu veure la meravella que tenia al davant. Feia un temps clar, hi havia una llum ideal. Trobava a la terra punts de repòs, recolzades de calma, corbes d'abundància que em produïen una **inefable** i plena sensació de salut i de seguretat. La carretera de Sant Sebastià esdevingué un pretext de magnífics descobriments quotidians. Un dia, sense saber com, em vaig trobar amb un llaip i un quadern a la mà. Vaig començar a posar adjectius darrera de cada pineda, de cada camp, de cada tros de mar. Vaig tractar d'escriure els sentiments que em produïa la visió de la terra diversa i de la blava mar escampada. Cada vegada que començava aquests exercicis estava dominat per una **efusió** ideal. No m'enamoraré mai tant de cap deesa, ni de cap melodia com em vaig enamorar d'aquelles coses. Encegat, vaig arribar a suposar que serien de possessió fàcil. Pobre de mi! De vegades a mig escriure la primera ratlla ja esquinça el paper. Ho tornava a provar... Hi tornava encara. El neguit de la temptativa, una successió d'estats de joia aparent i de desesperançament real m'emplenaven les tardes. Era que ja estava tocat per la fal·lera **pueril** i ridícula d'aquest ofici amarg.

JOSEP PLA, Viatge a Catalunya.

ACTIVITATS A REALITZAR:

1. Josep Pla és el prosista en llengua catalana més important de tots els temps. Busca informació de l'autor que creguis relacionada amb algunes característiques del text.

Josep Pla va néixer l'any 1897 a Palafrugell, d'aquí la relació del lloc que també esmenta al text, per tant no és un lloc escollit sense cap raó. Ja de jove va començar a escriure i a col·laborar en revistes, d'aquí que parli de la seva joventut a l'hora d'escriure. Josep Pla va viure de prop la política ja que va escriure sobre ella durant molt temps, igual que algunes cròniques de caire cultural. El seus textos parteixen de narracions pures, llibres de viatges, biografies... Arribada la guerra marxà de Catalunya i condemnà repetidament la Guerra Civil. El pas del temps és palpable al llarg de la seva obra i li dona un caràcter transcendental. Rep influències dels seus grans mestres, memorialistes que volen donar testimoni d'una època. Es per això que la obra de Josep Pla té aquest aire de memòria que vol cobrir un segle de vida catalana, vista pels ulls d'un home el qual no s'acostuma a la vida industrial ja que lamenta l'esfondrament del món rural.

2. Defineix les següents paraules marcades al text amb les teves paraules i de forma que s'ajusti al sentit del text:

Abstreure'm deixar anar la ment, quedar-se boca badat.

Martellet el colpejar del cor quan palpita.

Pèl moixí pèl que surt per primer cop a la barba, que encara és curt.

Nimfes una dessesta fabulosa del bosc.

Lucidessa la claredat d'idees.

Inefable que no es pot explicar amb paraules.

Efusió una mostra dels sentiments.

Pueril referit a jove, juvenil

3. Al llarg del text ens dóna sensació que el fet d'escriure li comporta alguna dificultat. Hi estàs d'acord? Mostra adjectius, frases... per a argumentar la teva postura.

Sí, al llarg del text podem captar la idea que a Josep Pla li costa escriure allò vol. Ho trobem en expressions molt clares com aquesta : Encegat, vaig arribar a suposar que serien de possessió fàcil. Pobre de mi! De vegades a mig escriure la primera ratlla ja esquinça el paper. Ho tornava a provar... Hi tornava encara.

4. Josep Pla mostra una visió molt personal del paisatge que intenta descriure, tant que fins i tot dóna sensació que li costa. Pensa en un paisatge que et creï aquests sentiments de magnificència per veure si resulta més difícil escriure sobre allò que admires o sobre qualsevol tipus de paisatge. Exposa la teva opinió.

Crec que és més difícil descriure allò que més t'agrada. Tu pots agafar i descriure un paisatge qualsevol, dintre d'una mesura serà més objectiu que el cas de Josep Pla. Tu descrius el que veus i punt. Ara, quan el paisatge, per exemple, et crea una sèrie de sentiments, la descripció és més subjectiva, i això fa que t'hi faci pensar més, que no puguis descriure el que penses perquè les paraules no surten, que ho volguis fer millor... El que mostra en Josep Pla en aquest text és la dificultat que li planteja descriure un paisatge que admira i li crea tantes sensacions, entre d'altres coses. Opino que, com a ell, això també em crearia una certa dificultat.